ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., v právní věci žalobce: **Mgr. F. Š.** proti žalované: **Vězeňská služba České republiky**, se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalované, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 20. 11. 2018, čj. 59 A 101/2018-8,

takto:

I. Návrh žalobce na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti **se zamítá**.

II. Kasační stížnost **se zamítá**.

III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení shora označeného usnesení krajského soudu, kterým byla postoupena žaloba podle § 7 s. ř. s. k rozhodnutí Městskému soudu v Praze.

[2] V kasační stížnosti požádal stěžovatel o osvobození od soudního poplatku a ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

[3] Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 9. 6. 2015, čj. 1 As 196/2014-19, publ. pod č. 3271/2015 Sb. NSS, dospěl k závěru: „*Stěžovatel má povinnost zaplatit poplatek za řízení o kasační stížnosti jen tehdy, pokud kasační stížnost směřuje proti rozhodnutí krajského soudu o návrhu ve věci samé (o žalobě), či o jiném návrhu, jehož podání je spojeno s poplatkovou povinností [§ 1 písm. a), § 2 odst. 2 písm. b) a § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích.*“ Tak tomu v dané věci není, neboť napadeným usnesením nebylo rozhodováno ve věci samé. Závěry rozšířeného senátu učiněné ve vztahu k soudnímu poplatku dále promítl rozšířený senát i do úvah o povinném zastoupení stěžovatele: „*Je-li podána kasační stížnost proti usnesení krajského soudu o neosvobození od soudních poplatků, o neustanovení zástupce či proti jinému procesnímu usnesení učiněnému v řízení o žalobě, je rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti učiněno v rámci tohoto řízení, a proto se zde ustanovení § 105 odst. 1 a 2 s. ř. s. neuplatní.*“ Nejvyšší správní soud proto splnění poplatkové povinnosti ani povinné zastoupení nevyžadoval.

[4] Nejvyšší správní soud i přes uvedené posoudil žádost stěžovatele o ustanovení zástupce z řad advokátů z hlediska toho, zda je takový postup nutný k ochraně práv stěžovatele. Dospěl k závěru, že ustanovení zástupce stěžovateli není třeba, neboť se jedná o věc jednoduchou, věc je projednatelná a z kasační stížnosti je jednoznačné, čeho se stěžovatel domáhá.

[5] V kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že požadoval poskytnutí informace o činnosti Vězeňské služby České republiky, věznice Stráž pod Ralskem, podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím; pro dlouhodobou nečinnost se obrátil na soud. Stěžovatel namítl, že věznice Stráž pod Ralskem je správní jednotkou, která podle § 4 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráži České republiky činí právní úkony za Vězeňskou službu České republiky, a proto je povinným subjektem.

[7] Podle § 7 odst. 2 zákona s. ř. s. nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany. Podle § 7 odst. 6 s. ř. s. není-li soud, u něhož byl návrh podán, k jeho vyřízení místně příslušný, postoupí jej k vyřízení soudu příslušnému.

[8] Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci otázku místní příslušnosti posoudil správně. Podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, jsou povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce. Podle § 1 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráži České republiky, je Vězeňská služba správním úřadem a účetní jednotkou. Organizačními jednotkami Vězeňské služby jsou generální ředitelství, vazební věznice, věznice, ústavy pro výkon zabezpečovací detence, Střední odborné učiliště a Akademie Vězeňské služby. Generální ředitelství zabezpečuje plnění společných úkolů ostatních organizačních jednotek, které metodicky řídí a kontroluje. V čele vazebních věznic, věznic, ústavů pro výkon zabezpečovací detence, Středního odborného učiliště a Akademie Vězeňské služby jsou ředitelé, které jmenuje a odvolává generální ředitel. Podle

§ 4 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráži České republiky, právní úkony jménem státu činí za Vězeňskou službu generální ředitel.

[9] Stěžovatel v souzeném případě brojí proti nečinnosti Vězeňské služby České republiky, která je správním orgánem (úřadem) a povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Věznicím (resp. jejich ředitelům), které jsou organizačními jednotkami Vězeňské služby, jakožto orgánu státní správy s celostátní působností, totiž žádný zákon nevymezuje v oblasti poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím samostatnou rozhodovací pravomoc. Nemají tedy v této oblasti postavení správního orgánu ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a nelze je tudíž pro účely určení místně příslušného soudu podle § 7 odst. 2 s. ř. s. považovat za správní orgán, který jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany.
[10] Správní orgán, o němž žalobce tvrdí, že zasáhl do jeho práv, je Vězeňská služba České republiky. Vězeňská služba České republiky sídlí v Praze. Místně příslušným krajským soudem k projednání žaloby je tedy Městský soud v Praze, jak přiléhavě, a to i s odkazem na jím citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu, připomenul v odůvodnění napadeného usnesení krajský soud.

[11] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl.

[12] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 19. prosince 2018

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu